І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 169. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ВЕРЕСНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, SEPTEMBER 14, 1972 No. 169. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 13-го вересня 1972 р.

У ПІВДЕННОМУ В'ЄТНАМІ ЗАЛИШИЛОСЯ ТІЛЬКИ 36 700 американських вояків. За пляном в'єтнамізації Південного В'єтнаму й виведення американських військ із тієї країни, на початок грудня ц. р. у Південному В'єтнамі буде лише 27 000 американських вояків, не враховуючи тих, що є на базі в Ґвамі та у Тайланді.

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОСМІЧНИЙ САТЕЛІТ, призначений для фотографування й вивчення земних ресурсів, регулярно надсилає свої фотознімки та інші дані. Запущений на орбіту, сателіт „ЕРТС-1" надіслав уже 6 500 фотознімків, він облітає земну кулю 14 разів денно, важить одну тонну. Науковці зауважили, що на багатьох сучасних географічних мапах є значні неточності, які будуть виправлені завдяки вказівкам того сателіта.

ПІСЛЯ МИНУЛОРІЧНОГО БУНТУ В'ЯЗНІВ у тюрмі в Аттіка, Ню Йорк, управління в'язниці зробило значні реформи, покращуючи умовини життя ув'язнених. В'язні почали одержувати кращий одяг, харчі, мають змогу частіше бачитися з родинами, покращились санітарні умовини тощо. Такі зміни запроваджуються і в інших стейтових в'язницях.

У ВАШИНҐТОНІ ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ державної Підкомісії Палати Репрезентантів, на якому із свідченнями про оборонний стан країни виступав генерал Делюка. Він сказав, що у Воєнно - Повітряних Силах ЗСА є „люки" в тому розумінні, що 6 відс. літаків не можуть піднятись у повітря через нестачу запасних частин.

У ПЕРУ, В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ, стався чималий землетрус. Хоча стрясення землі відбулася ще минулої п'ятниці, і досі немає відомостей про жертви в людях чи економічні знищення. Землетрус стався у гірській і мало заселеній частині Перу, куди важко дістатись.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА сенатор Джордж МекҐоверн виступає з промовами перед виборцями в різних містах країни. Промовляючи в Даллесі, він сказав, що президент Ричард Ніксон винен у зростанні цін на харчі, бо не вживав раніше ніяких заходів для боротьби з тим явищем. Сен. МекҐоверн сказав, що харчі подорожчали, в порівнянні з 1969 роком, на 14 відс., а м'ясо ще більше, бо аж на 20 відс.

З УСІХ 1 МІЛЬЙОНА 100 ТИСЯЧ УЧНІВ у школах Ню Йорку лише 2 500 дітей не розпочали навчання в своїх школах, через непорозуміння між міською Шкільною Радою і професійною спілкою вчителів.

ПЕРЕД СТАДІОНОМ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩ У МЮНХЕНІ СТАЛАСЯ ще одна трагедія; один 18-тилітній юнак з Австрії впав із високої щогли і згинув на місці. Припускають, що він дряпався на щоглу, щоби взяти собі „на пам'ятку" олімпійський прапор.

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ ЗАЛИШИЛИ листа, що його написали коротко перед своїм наскоком на ізраїльську квартиру у Мюнхені, — твердить провід організації Чорний Вересень, куди належала та група терористів. У тому листі, ніби зверненому до німецького народу й учасників Олімпійських ігрищ, автори перепрошують усіх різнаціональних олімпійців за атентат, переведений на їх терені, та запевняють, що вони не мають ніякої ворожости супроти німецького народу і його молоді. Мовляв, атентатники є „людьми без дому і батьківщини" і своїм ділом хочуть пригадати всьому світові, що впродовж 24-ох років не поладнано їхньої справедливої справи.

ШВАЙЦАРІЯ РІШИЛА не купувати для свого летунства ані американських бомбардувальників типу „Корсар" ані французького типу „Міляж". Швайцарці призадумуються над купном британських „Гантерів", але шеф швайцарського летунства заявив, що він рішуче проти придбання британських літаків, бо не хоче, щоб швайцарське летунство подобало на „склад антиків".

МІЖНАРОДНІ З'ЇЗДИ ЕКОНОМІСТІВ БУДУТЬ відбуватися в цьому й наступному місяцях. Ще в цьому тижні відбудеться у Римі конференція міністрів закордонних справ 6-ох членських держав Европейської Економічної Спільноти і 4-ох держав, які мають внедовзі вступити туди, присвячена цілком справі монетарної унії всіх тих країн. З кінцем цього місяця відбудеться у Вашинґтоні велика конференція міністрів фінансів і директорів державних банків всіх заможних держав світу в справі нової міжнародної монетарної системи.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ НАЙВИЩИЙ СУД ЗАТВЕРДИВ рішення ізраїльського міністерства внутрішніх справ, яке відкинуло просьбу американського громадянина жидівського роду, Меєра Лянского, поселитись в Ізраїлі. Лянски втік до Ізраїлю, щоб оминути кари за різні закинувані йому провини. Ізраїльські власті заявили, що видадуть йому пашпорт на виїзд до країни, яка захоче прийняти його. Америка не зажадала його видачі. Лянски має тепер 70 років. Його дружина прибула вже два роки тому до Ізраїлю, як туристка.

В ІСТАНБУЛІ У ТУРЕЧЧИНІ ВІДКРИТО конґрес Міжнародної Федерації Журналістів. Спілка турецьких журналістів скаржилась на тому зібранні на важкі умовини, в яких перебуває турецька преса. За новим пресовим законом засуджено вже 220 турецьких журналістів на різні кари. У боротьбі проти комуністичних терористів турецький уряд застосував теж суворий режим супроти преси.

В Коговз помер секретар УНСоюзу Василь Жмудь

Коговз, Н.Й. — 31-го серпня ц.р. помер тут після короткої недуги на атаку серця видатний союзовий діяч, секретар місцевого 57-го Відділу УНСоюзу, Василь Жмудь. Народжений в Олбані 20-го травня 1915 року в родині Бартка і Павлини з Лозинських, він помер передчасно на 57-ому році життя. Покійний був похований на цвинтарі свв. Петра й Павла та залишив дружину Алісу й дві доні, Ненсі і Марту. Сл. п. В. Жмудь був не лише прикладним секретарем, але й працьовитим і талановитим організатором. Щороку він видатно збільшував свій Відділ десятком або й більше нових членів. Його втрату довго відчуватиме не лише родина, але й Український Народний Союз. Про відданість своїй українській громаді, а особливо УНСоюзові покійного В. Жмудя та його родини свідчить факт, що негайно після його смерти уряд відділового секретаря перейняла, за згодою відділового проводу, його молодша доня Марта Жмудь.

Сенатор Джордж МекҐоверн почав виступати за помірковану політику

Детройт. — Демократичний кандидат на президента сенатор Джордж МекҐоверн, пропаґатор великих ліберальних реформ у Демократичній партії, виступаючи в районі Великих Озер трохи знизив тон і почав пропаґувати поміркованість, як головну засаду його політики. Сен. Джордж МекҐоверн виступав у Чикаґо і в Детройті, і в обох містах його супроводжував сенатор Едвард Кеннеді. У Чикаґо з ними був також посадник того міста Ричард Дейлі, якого демократи не допустили до участи в Демократичній Конвенції в Маямі Біч, на якій номіновано сен. МекҐоверна на президентського кандидата. У всіх промовах у тих містах сен. МекҐоверн, очевидно під натиском сен. Кеннеді, виступав, як поміркований демократ і заявляв, що він повністю підтримує партійну лінію і партійних кандидатів, „від ніг до голови" і закликав поміркованих демократів робити те ж саме. Промовляючи до зібраних і пропаґуючи кандидатуру сен. МекҐоверна, мейор Р. Дейлі називав його вже не інакше, як „Пане Президенте". У свою чергу сенатор Кеннеді закликав усіх посилено працювати, виконувати кожну роботу, аби тільки добитись перемоги в цих виборах. Посадник Чикаґа Р. Дейлі ствердив, що „ці вибори є незвичайними й особливими, коли згадати про деякі події, що сталися раніше. Але вони вже поза нами. Сьогодні ми зацікавлені у виборі всіх партійних кандидатів". У Чикаґо до їхніх передвиборчих промов прислухались біля 40 000 осіб, а в Детройті — 10 000 слухачів.

Сенат схвалив законопроєкт про поділ прибутків з податку

Вашинґтон. — Сенат у вівторок, 12-го вересня, схвалив більшістю 63 голосів проти 20 законопроєкт про приділ частини федеральних податкових прибутків стейтам на їхні потреби, відкинувши намагання сенаторів з більших індустріяльних стейтів, щоб цим стейтам признати більше федеральних фондів. Схвалений тепер Сенатом законопроєкт у багатьох відношеннях різниться від того законопроєкту в цій справі, що їх раніше схвалила Палата Репрезентантів. Проте вважається, що спільна сенатсько-палатна комісія потрапить полагодити розбіжності і запропонувати на схвалення один спільний законопроєкт. Посадник Ню Йорку Джон Ліндзі та адміністратор людських ресурсів цієї метрополії Д. М. Шуґармен заявили, що на підставі схваленого Сенатом законопроєкту Ню Йорк одержав би на 75 мільйонів долярів менше федеральної допомоги, у порівнянні з тими 227 мільйонами, що припали б містові на підставі існуючого тепер закону.

Минулорічна revольта в Аттиці не була плянована наперед

Олбані, Н. Й. — Спеціяльна Комісія Ню-Йоркського стейту досліджувала причини минулорічної револьти в'язнів у стейтовій в'язниці Аттика в горішній частині стейту і прийшла до висновку, що там могло б обійтись без кровопролиття. У звіті сказано, що губернатор Нелсон Рокефеллер мав би радше сам відвідати збунтованих в'язнів, чим давати дозвіл поліції стріляти по збунтованих. У звіті сказано, що минулорічна револьта ув'язнених у Аттиці не була плянована наперед, а виникла спонтанно, бо в'язні були вже довгий час перед тим незадоволені з харчів, санітарних умовин, цензури їхньої пошти, обмежень щодо їх відвідувань знайомих, як теж занадто коротким часом на прогульки тощо. Під час тієї револьти у вересні 1971 року в Аттиці загинули 30 в'язнів і 10 схоплених ними закладників, разом жертви були ще більші, бо потім від ран померли ще й інші особи, так що кількість жертв становила 33 особи з-поміж в'язнів і в'язничних службовців. Звіт згаданої Комісії має 518 сторінок і є вислідом уважних однорічних студій тієї події, найбільш кривавої в історії країни. У звіті обвинувачено губернатора Н. Рокефеллера, що він відмовився відвідати ту збунтовану в'язницю, бо коли б він це зробив, то можливо не було б там „кривавої лазні". Комісія прийшла до висновку, що той спонтанний бунт стався внаслідок розчарування в'язнів, яким довго обіцяли покращати їхній стан але практично нічого не робили.

Кіссінджер поінформує лідерів Англії і Франції про свою місію в СССР

Москва. — Асистент президента Ніксона для справ крайової безпеки Ґенрі Кіссінджер відкликав заплянований свою подорож з Москви до Ленінграду, щоб оглянути те місто, та продовжував наради з кремлівськими володарями у вівторок 12-го вересня ц. р. У середу 13-го або в четвер 14-го вересня він мав полетіти до Лондону та наступного дня до Парижу, щоб поінформувати британського прем'єра Едварда Гіта й французького президента Жоржа Помпіду про хід і вислід своїх нарад у Москві. З лідерами Західньої Німеччини він перевів довгі розмови в дорозі з Америки до Москви. Про вислід його конференцій у Москві покищо ніхто нічого не сказав. Припускають, що коли Кіссінджер буде у Парижі, то він стрінеться там з членом Політбюра компартії Північного В'єтнаму Ле Дуком То, з яким перевів був уже 16 засекречених розмов. Але пресовий секретар Президента Роналд Зіґлер обмежився тільки до заяви журналістам: „Про дальші події ми вас повідомимо". Подорож Г. Кіссінджера до Лондону і Парижу з'ясовується давньою постановою альянтів, щоб стояти у безперервному зв'язку і взаємно інформувати одні одних про свої дипломатичні дії. У нарадах Кіссінджера у Москві видатне місце займала паневропейська конференція безпеки, на яку віддавна наполягають Совєти, сполучена з редукцією збройних сил в Середущій Европі, і тому ця справа безпосередньо стосується всіх західніх держав Европи.

Генеральна Асамблея ОН буде займатися проблемою міжнародного тероризму

Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм добавив до 99-ох точок денного порядку найближчої Генеральної Асамблеї, яка відкривається в цьому місяці, ще точку про тероризм, як „важливу і негайну справу". На пресовій конференції в минулий вівторок 12 вересня ц.р. Курт Вальдгайм заявив, що він здає собі справу з того, що боротьба проти тероризму, який забирає жертви з-посеред невинних осіб, дуже трудна і складна, але краще спробувати „щось" в цій справі зробити, аніж нічого в цій справі не робити. Він признав, що критикується Об'єднані Нації однаково за невдатні спроби розв'язувати будь-які проблеми, як за відсутність таких спроб. Коментатори звертають увагу, що в арабському світі вважають палестинських партизанів-терористів за героїв, а Совєтський Союз та деякі інші комуністичні держави (Куба) сприяють „визвольним" війнам, які насправді є підривними акціями включно із стосуванням терору, як засобу політичної боротьби. Курт Вальдгайм нараджувався з американським амбасадором Джорджом Бушем. Америка підтримує ідею міжнародної конвенції проти терору в кожній його формі і тому амбасадор Буш зголосив в минулу неділю „вето" проти резолюції Ради Безпеки, яка закликала до „воєнного перемир'я" на Близькому Сході, себто до припинення Ізраїлем відплатних воєнних дій, не згадавши про арабські терористичні дії.

В'єтнамські комуністи можуть воювати ще два роки — стверджує розвідка

Сайґон. — Американська військова розвідка склала вичерпний звіт про свої досліди над теперішніми діями в'єтнамських комуністів і їх спроможністю на майбутнє і дійшла до висновку, що Північний В'єтнам здатний воювати ще найменше два роки, без уваги на втрати, що їх має від американських налетів. Проте ті налети поменшили комуністичний воєнний потенціял на добру половину. Вони, мовляв, не вбивають ворога, але поволі скривавлюють його. Впродовж останніх 6-ох тижнів Північний В'єтнам перекинув до Південного яких 20 тисяч дальших вояків і його реґулярна армія нараховує тепер у Південному В'єтнамі кругло 100 000 вояків. Найбільше їх в обширі дельти Меконґу, звідкіля сподіваються недалекого нового комуністичного наступу осінню цього року. Північно-в'єтнамські комуністи створили цілу систему транспорту, яка протидіє налетам і замінуванню портів. Американські військові кола називають ту систему „муравлиною".

ЮРІЯ ШУХЕВИЧА ЗАСУДЖЕНО НА ДАЛЬШИХ ДЕСЯТЬ РОКІВ КАТОРГИ, ЗААРЕШТОВАНО ВІКТОРА КРАСІНА

Москва. — Пресова аґенція Юнайте Пресс Інтернешенел повідомляє з достовірних джерел, що у вівторок 12-го вересня совєтський суд засудив Юрія Шухевича на дальших десять років каторги, а совєтська секретна поліція заарештувала під закидом „анти-совєтської пропаґанди і аґітації" відомого економіста Віктора Красіна. У повідомленні згаданої пресової аґенції дослівно сказано:

Совєтська таємна поліція заарештувала у вівторок лідера дисидентської опозиції та засудила сина колишнього націоналістичного провідника на каторжну працю — інформують з достовірних джерел. Поліція заарештувала економіста Віктора Красіна, обвинувачуючи його в „анти-совєтській аґітації і пропаґанді" — подають з достовірних джерел. Засуд може принести йому десять років у в'язниці та додаткових п'ять років сибірського заслання. Красін повернувся до Москви тільки перед одним роком, відбувши два роки сибірського заслання. Він був провідним речником для дисидентського руху та членом Комітету оборони прав людини.

З джерел повідомляють, що український суд у вівторок засудив Юрія Шухевича на десять років каторги за здогадну націоналістичну активність. Шухевич є сином українського націоналістичного провідника з часів війни та вже відбув двадцять років у совєтському таборі каторжної праці — сказано в повідомленні Юнайтед Пресс Інтернешенел.

Московські „Ізвєстія" скритикували конференцію ВАКЛ у Мехіко

Офіційний орган совєтського уряду „Ізвєстія" скритикували 3 вересня 1972 р. мехіканську Конференцію Світової Анти-комуністичної Ліґи, ВАКЛ, у вістці, написаній в дусі сатири „Голоси з того світу". Після нападів на соціялістичні партії й угрупування за кордоном із таких країн, як Литва, Латвія, Естонія, Румунія, Болгарія, Польща й інших, яких газета називає „голосами з того світу", сказано, що й конференція ВУКЛ у Мехіко Ситі у кінці серпня з 300 делеґатами із 60 держав, це, мовляв, також „голос із того світу" бо її рішення „знаходяться по інший бік реальної політики". Зокрема „Ізвєстія" атакують сенатора Хосе Роя з Філіпін за виступ проти „політики коекзистенції". „Ізвєстія" коментують ту заяву так: „Це говориться тоді, коли подавляюча більшість людства бачить у встановленні мирного співіснування єдиний шлях, щоб уникнути безодні терпінь". Газета визнає рацію чанкайшистові Ку Ченканові, почесному предсідникові ВАКЛ, який вказав на протиріччя в ідеях і в системах „між демократією і комунізмом". Московські „Ізвєстія" стверджують, що „протиріччя залишаються, залишається і боротьба", а про діячів ВАКЛ пише: „Вони ще будуть виголошувати промови, робити з себе великих політиків, затроювати міжнародну атмосферу. Вони є ще небезпечними, як є небезпечним і трупний ядотрута. А взагальному якщо говорити з великим розрахунком, то їхня карта побита". Газета відводить їм місце „на звалищі відходів політичного процесу, десь поруч з Лі Син Маноном і Нґо Дінь Діємом. Там їм і місце", висловлюють свої бажання „Ізвєстія".

У Харкові будують автошлях над містом

Київ. — У понад одномільйоновому Харкові не розв'язана система громадського транспорту, на вулицях і площах збиваються в одну металеву масу й довго простоюють автобуси, авта, тролейбуси, трамваї, зростає кількість запізнень на працю. Зокрема до Салтівського нового житлового масиву, де живуть тепер 100 000 осіб, а „незабаром кількість мешканців збільшиться вчетверо", писала „Радянська Україна" з 30-го серпня, доїхати з центру практично неможливо, навіть немає чим. Для хоч якогось впорядкування транспортового безладдя, над Харковом почали прокладати автомобілевий шлях довжиною в 8 кілометрів — понад вулицями міста: „Це система естакад, мостів, шляхопроводів, різних інженерних споруд", що будуть піноситись на 20-метрових панелях і високих металевих естакадах. Перша дільниця підземної залізниці в Харкові буде „завершена під кінець п'ятирічки", яка тепер розпочалася. „Будівельники дали слово завершити ту складну будову, трасу понад містом, до 50-річчя утворення СССР", себто до грудня ц. р.

Біля Москви тривають торфяні пожежі

Москва. — За повідомленням московської преси з кінця серпня й початку вересня, у кількох районах Підмосков'я продовжується боротьба з вогнем. Її провадять як місцеві жителі та окремі пожежні команди, так і військові з'єднання. У „Ізвєстіях" з 31 серпня були поміщені дві фотознімки під спільним наг. „Мужність — перегорода для вогню". На одній з них генерал роздає нагороди солдатам за відвагу під час рятувальних операцій і гашення пожежі, на іншій видко військових, які гасять рештки лісу. У підписі, між іншим текстом, сказано: „Багато відваги й мужности виявляють солдати Московської військової округи на гашеннях пожеж, що виникли в торфових районах Підмосков'я.

Комунокитайська влада знову заборонила

„Правда" з 6-го вересня ц. р. помістила вістку під наг. „Пам'яті совєтських вояків", переслану кореспондентом „Правди" з Пекіну: „У зв'язку з 27-ми роковинами перемоги над мілітаристською Японією працівники посольства СССР у Китайській Народній Республіці КНР поклали в Ухані вінок на могилу совєтських летунів, які загинули в Китаї в боротьбі проти японських агресорів. Як і в минулих роках, так і тепер китайські власті не дозволили співпрацівникам посольства СССР відбути поїздки до Шеньяну, Харбіну, Люйшунь і Дальнього, щоб там покласти вінки для совєтських вояків, які загинули в боях за свободу Північно-східнього Китаю від японських мілітаристів".

У МЮНХЕНІ ПІД ЧАС ОЛІМПІЯДИ

Репортаж Софії Наумович

Мюнхен. — Мов від чародійної палички — на тиждень перед Олімпіядою — зникли з Мюнхену всі риштування, купи каміння, цегли і нагло зазеленіли травники, вистрілили вгору водою фонтани — таки просто з каменів, — справно їздить не тільки підземка У-бан, але й надземка С-бан, а що вже не дістся на Марійській площі! Вона вся не тільки зарясніла столиками на тересах каварень - на французький лад, і парасолями — на італійський, але й клюмбах квітів у кам'яних підмурівках! Та найважливіше: ніякі авта й інші трамваї не перешкоджають пішоходам свобідно проходжуватися, а то й стояти, розглядаючи протимистецький неоготик ратуші, що перемінився в обвішаний зайвими прикрасами барок, бо ж крім „ангеликів", королів Баварії та інших кардиналів, він дістав ще на кожному вікні скриньки з білими квітами, а поміж ними чорно-жовті прапорці, не враховуючи кількадесять великих прапорів різних держав і німецьких провінцій, і врешті золочені прикраси портику, вичищені до блиску мідяного чайника, — усе це не може не притягати туристів — без огляду на причину їхнього зацікавлення.

Наз'їздилася нечувана кількість учасників Олімпіяди — спортовців, їхніх „болільників" та звичайної публіки, а найбільше міжнародних снобів, без яких ніяка „світова подія" не може обійтися. Ціни, звичайно, пішли вгору, але дисципліновані німці, яким уряд заборонив підвищувати ціни під час Олімпіяди, знайшли спосіб позбутися зайвого краму з-перед кількох років: саме в тому часі припав „зоммершлюсферкауф", бо туристи, як відомо „все куплять" та ще за дешеві „випродажні" ціни!

Українці, зокрема ж „перемишляки" теж не в тім'я биті. Саме тоді їм припадала якась річниця, то ж дали забаву, як годиться, в якогось „святого Боніфатія" й зібрали всіх приїжджих, зокрема з Америки, й зокрема лікарів з Чикаґо, які споживають торти не по шматочку, але в цілості . . . Ото ж ці поважні гості не тільки збільшили касу, але й . . . танцювали, бо наша молодь, як знаємо, замість тацювати „нудить світом" . . .

Але не вся. Можна б сказати „міжнародна" сумівська і пластова молодь зібралася в Мюнхені не тільки на те, щоб відбути на своїх таборах всілякі „злети", прослухати виклади ВЛКУ, але й, у першу чергу, для розгорнення політичної діяльности. Вона полягала, зрештою, на приємних зайнятях: кожного дня в 11 год. коли то середнєвічні лицарі з дамами на вежі ратуші виконують всілякі реверанси на втіху глядачів, а в 16 і 19 годинах на Олімпіяді на т. зв. „українській гірці" — наша молодь у народних або „цивільних" строях — співом, танком і дівочою красою притягала публіку, а тоді показувала їм дотепно розмальовані й написані афіші й транспаренти та роздавала тримовні летючки. Цим вона робила добру, освідомну роботу, бо деякі, зокрема старші, поважні „бюрґери" аж очі витріщали на всілякі „ревеляції". Траплялося й таке, що чужинецька молодь, спершу обурившися на „образу" того Сов. Союзу, що-то „такі медалі збирає", і поговоривши з нашими панночками і хлопцями, які на непромакальних „куртках", на плечах, теж мали промовисті написи, — через півгодини самі роздавали вже наші летючки, пояснюючи публіці своєю мовою їхній зміст.

Ця наша молодь, закликавши на згаданій забаві старше громадянство, що так гарно витанцьовувало, до участи у складенні вінка жертвам нацистів у Дахав і не дочекавшися його, — пішла сама в пащу німецьких і міжнародних комуністів, які намагалися не допустити її до пам'ятника та відобра-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Терор і репресії

Це вже ввійшло наче в традицію, що за кожний акт арабських екстремістів Ізраїль переводить відплатні дії своїм летунством чи рейдом своїх військ проти одної з сусідніх арабських країн. Тому було загальне переконання, що Ізраїль буде мститися за наскок арабських терористів на ізраїльську олімпійську дружину в Мюнхені, внаслідок якого згинуло 11 олімпійців. Ізраїльське летунство перевело дійсно налети проти 10-ох пунктів в Ливані й Сирії, де є найбільше скупчення палестинських утікачів, у тому числі й табори партизанів, які постачають членів таких відносно нечисленним організаціям, як „Чорний Вересень", що перевів ту мюнхенську масакру.

Увійшло теж в традицію, що після кожного такого збройного репресійного рейду ізраїльців Рада Безпеки Об'єднаних Націй дістає скаргу від дотичної арабської країни, внаслідок чого її 15 членів відбувають надзвичайне засідання, виповнене арабськими й ізраїльськими взаємообвинуваченнями. Звичайно СССР і комуністичний Китай, відколи став членом ОН, займають виразно проарабське становище, інші члени Ради Безпеки стараються знайти компромісову формулу. Дотепер Рада Безпеки з правила таврувала Ізраїль за його наскоки на арабську територію, при чому завжди Ізраїль заявляв, що тієї резолюції, як односторонньої і несправедливої, не приймає до відома і не буде її триматися в практиці.

Ця історія повторилася й тепер. Ізраїльський рейд проти Ливану й Сирії, які дають пристановище палестинським партизанським організаціям, спровокував засідання Ради Безпеки ОН. Але мюнхенська трагедія загострила атмосферу. Американський амбасадор Джордж Буш слушно підкреслив, що неможливо промовчувати тепер Мюнхен, начебто нічого не сталося, і тому неможливо промовчувати акти арабських терористів, коли таврується відплатні дії ізраїльців. СССР і комуністичний Китай заклали „вето" проти такого американського додатку, що таврував терор, а ЗСА зголосили „вето" проти резолюції яка нічого про терор арабів не згадувала . . .

Ось так ціле те засідання минулої неділі було „недійсне", безвартісне, не давши навіть паперової резолюції. Те засідання ще раз ствердило нездібність Об'єднаних Націй конструктивно розв'язати будь-яку актуальну міжнародну проблему. До минулого року перешкоджала цьому тільки Москва, тепер вона у цьому ділі має ще й союзника Пекін.

Рятувальники тигрів

Московська преса визбирує, як кажуть, по маковому зеренцю все із міжнародної преси, щоб представити ЗСА як країну - страхіття, країну - імперіялістка, країну-злочинця. Зі сторінок „Правди" та й „республіканських" підголосків не сходять вістки про страйки, заворушення, знову страйки і знову заворушення в ЗСА. При тому бійку на якомусь „фестивалі музики" кількох бородатих осіб представляється як „клясову боротьбу", а заповіджений страйк учителів у деяких місцевостях, який і не відбувся, спрепаровано, як „соціяльну битву".

У намаганнях очорнити ЗСА совєтська преса зайшла так далеко, що вже твердить, нібито ЗСА винні навіть у винищенні тигрів і ягуарів на Суматрі. Покликаючись на вістку у французькому журналі „Парі-Мач", московська „Комсомольская Правда" з 9-го вересня у вістці „Рятуйте тигрів" повідомила, що „зникнення тигрів, пантер, леопардів і ягуарів відбувається одночасно і майже всюди, де вони живуть". Причина зникнення тигрів? Звичайно, не та, що їх ліквідують так само в Індії, як і в СССР вовків, щоб не загрязли худобі й людей. Ні, причина інша, вона — „клясова", „імперіялістична". „Цифри найбільше промовляють, краще за всякі коментарі: 133 064 шкури оцелотів і 9 877 шкур ягуарів вивезено, за офіційними даними, тільки за один рік до ЗСА"! Ось і причина зникнення тигрів та подібних звірів. І хоча міжнародна преса вже звернула увагу на тотальне винищування морських велетнів - китів, головним здобичником яких є СССР, а ЗСА вносили вже й прохання до всіх держав припинити полювання на китів, — все таки Вашингтон винен у всьому . . .

Замість „рятувати тигрів" варто було б поглянути з кремлівських стін якщо вже не на Україну без картоплі на зиму, то бодай на власну, російську Горьковську область, де люди вже восени живуть надголодь. Все таки тигри тиграми, а люди — людьми.

КОМУНІСТИЧНА СХОЛАСТИКА У ФРАНЦІЇ

Марсель, Франція. — Філософія схоластів (по-нашому — „шкільників", від грецького слова „схоле" — школа) була дуже формалістична. Схоласти пробували різними „логічними аргументами" вияснити, скільки янголів може вміститися на голівці булавки, і рішати подібні проблеми, що в Середніх Віках мали велику вагу. Схоласт не йшов до річки, щоб піймати різного роду риби та інші тварини, що живуть у воді: він читав твори грецького філософа Аристотеля, в яких описано теж природу, і з тих творів довідувався про життя тварин. І хоч у Аристотеля чимало природних явищ описано помилково, все ж схоласт вірив словам великого філософа і не пробував їх контролювати своїм досвідом, власними очима. Між схоластами йшли завзяті спори, хто правильніше розуміє філософію Аристотеля, і дискутанти старалися знаходити в творах „великого вчителя" цитати на користь своїх поглядів.

Коли взяти полемічну літературу різних комуністичних сект у Франції, то в ній найдете елементи нової „схоластики". Недавно в Парижі вийшла книжечка про „сучасну лівицю" у видавництві „Червоне Людство" (L'Humanité rouge). Це — орган, призначений для здійснення у Франції марксизму - ленінізму і „думок Мао Тсе-тунга".

„Маоїсти" уважають себе за єдиних знавців і вірних послідовників ідей Маркса і Леніна. Тому вони відкидають будь - яку співпрацю з іншими „лівими" групами, яких є чимало у Франції: троцькісти, офіційна французька партія, вірна Москві, „Союз молодих для соціялізму". Соціялістична об'єднана партія (ця група відкололася від французької Соціялістичної партії), „Пролетарська лівиця" і т. п. Цим групам, що також називають себе марксистами і ленінцями, маоїсти чіпляють свої „ярлики": одні — „ліві угодівці", другі — „праві опортуністи", що мають „ухил" до соціял - демократії, а всі разом ці групи грішать „ревізіонізмом", бо вони „дрібно - буржуазні".

Про троцькістів маоїсти згорда пишуть, як про групу „. . . в основі інтелігентську, дрібнобуржуазну" і далі: „Ідеологія „Робітничої Боротьби" (це назва часопису троцькістів) визначається головним чином ніби робітничою демагогією, що характеристична для дрібної буржуазії".

Головна риса політичної лінії троцькістів, — пишуть маоїсти, — це „правий опортунізм", який фактично допомагає „ре візіоністам французької Соціялістичної Партії". Отже, виходить із цього, що троцькісти, хоч ведуть завзяту атаку на віру Москві с т а л інської компартії Франції, все ж „об'єктивно" помагають сталінцям...

Про „Союз молодих для соціялізму", що стоїть в опозиції французької компартії, маоїсти пишуть, що ідеологія цієї групи „по суті соціял - демократична" і „правоопортуністична". Грішить проти „марксо - ленінізму" та ідей Мао Тсе-тунга „Максистський революційний союз", бо ця група комуністів „в основі дрібнобуржуазна та інтелігентська", а тому неминуче „правоопортуністична".

Про Соціялістичну Об'єднану Партію маоїсти того погляду, що ця група перебуває насамперед під впливом соціял - демократичної традиції і грішить одночасно угодівством лівим і правим: ця група, мовляв, „на вигляд ліва, а на ділі — права".

„Пролетарська л і виця" (тепер уже зліквідована) мала в своїх рядах прихильників анархіста Кона-Бендита, які учинили були великий бешкет у Парижі в травні 1968 року. Цю групу маоїсти називають „лівими угодівцями", але, мовляв, політика „Пролетарської лівиці" пішла фактично „праворуч". Загальна оцінка цих „лівих і правих опортуністів" словами маоїстів така:

„Суть усіх цих організацій в їх непролетарській ідеї, під пануванням інтелігентської дрібної буржуазії". Вину за появу цих „лівих груп" несе, мовляв, „сучасний ревізіонізм" (Москва). Цей ревізіонізм вплинув „на значну частину робітничої кляси" у Франції. (Таким чином, маоїсти стверджують факт, що значне число французьких робітників іде за французькою компартією, яка має сильний організаційний апарат і вплив у професійному робітничому русі.

Слід згадати, що й досі в комуністичній п р опаганді уживаються „трафаретні", штамповані слова. Досі, як і за часів Леніна, слова „інтелігент", „інтелігентський" уживаються як лайка, бо, мовляв, освічена людина не може зрозуміти душі робітника... При тому якось забувають, що Ленін був типовий інтелігент, мав університетську освіту. Інтелігентами були Маркс і Енгельс, та й сам Мао пройшов високу школу мандаринів, як і Чжоу Ень-лай та інші провідники китайської компартії.

Друге лайливе слово в комуністичній пропаганді — „дрібна буржуазія". В російській компартії було немало визначних діячів, що належали до „дрібної буржуазії", було в ній поповичі і діти бюрократів царського уряду. Коли вже лаяти „д р ібнобуржуазність", то чому не згадати справді великих капіталістів? Енгельс мав велику фабрику в Манчестері (Англія), родина Леніна мала велику земельну власність у Симбірській губернії. Троцький — син великого землевласника на Херсонщині, недалеко Єлисавету (тепер — „Кіровоград"). З якої речі Троцького і троцькістів зачисляти до „дрібної буржуазії"?

Найбільша партія Франції — комуністична — готується до виборів, що мають відбутися в 1973 році. Уже тепер, в надії на перемогу, заявляє секретар компартії Марше, що прем'єром Франції мусить бути комуніст, з уваги на демократичні правила. Лідер французьких комуністів відрікається навіть від клича — „диктатура пролетаріяту", бо, мовляв, слово „диктатура" зогидили фашисти... Однак, на його погляд, диктатура пролетаріяту — „це найбільш можлива демократія для робітників і народних мас". Марше згадує, що Ленін писав: „Диктатура пролетаріяту здійснюється тільки через компартію". Робітники і „народні маси" мусять тільки виконувати накази вождів партії.

В цих обставинах особливе зацікавлення в політичних колах Франції викликає виборчий бльок між компартією та французькою Соціялістичною партією. Коли лідера французьких соціялістів Міттерана запитали, що він думає про претензії комуністів поставити на чолі уряду комуніста як сильнішого партнера, коли б бльок компартії з соціялістами здобув більшість у парляменті, то Міттеран дав дуже хитру відповідь: мовляв, у Франції, згідно з конституцією, прем'єра і членів уряду призначає президент республіки, а теперішній президент Помпіду виконуватиме свою владу аж до 1976 року.

Таким чином, Міттеран хотів заспокоїти французьких виборців перед небезпекою комуністичного уряду. Це теж своєго роду „політична схоластика". Однак, можна спитати: що буде, коли в 1977 році в президентських виборах переможе комуністичний кандидат? Тоді він зовсім законним способом створить комуністичний уряд! Де Голль створив цю к о н ституцію для власної особи. Але він не міг жити вічно, і цю конституцію можуть використати інші для своєї вигоди.

Viator

Петро Рогатинський
Детройт, Міч.

ЗНОВУ ПРО СПРАВИ УККА

(Голос у дискусії)

Довкола УККА ведеться жвава дискусія. Не так у пресі, як на зборах, при зустрічах окремих людей. Справа УККА не сходить із денного порядку. Це добре, це певна ознака, що справа цієї центральної репрезентації українства в ЗСА не байдужа широкому загалові.

У пресі не було багато голосів на цю тему, але те, що появилося, варте обговорення. Та на це напевно буде ще час, знайдуться люди, що долучать свої думки до сказаного, і буде над чим подумати делегатам на XI Конгрес УККА.

Стаття д-ра Михайла Данилюка на тему діяльности, недотягнень і огріхів УККА заторкнула б а г ато справ нашого громадського життя, аналізуючи світла й тіні роботи нашої централі, наче шукаючи достатнього матеріялу для поставлення спасенної діягнози. Але, на жаль, автор не завершив своїх міркувань поставленням діягнози на основі проаналізованого матеріялу, бо приступав до писання цієї статті з готовою діягнозою і готовою рецептою лікування: УККА зійшов на манівці, бо його захопило одне середовище, і так знівечило громадську централю. Цю думку повторює автор у кожній колонці на всі лади.

Далі автор старався подати засади репрезентації і демократії, з а с у джуючи вже призабутий IX Конгрес УККА, який не був демократичний, бо більшість легально вибраних делегатів переголосувала меншість, і з того пішло все лихо.

Стаття д-ра М. Данилюка цінна своїм спокійним тоном, багатством порушених проблем і щирим наманганням переконати читачів, що більшість повинна великодушно признати меншості ширші права репрезентації, поминувши навіть приписи закону.

У статтейці „На шляху до кращого УККА" Віктора Приходька звернено увагу на мізерну ролю УККА, яку він грає сьогодні з маленькою канцелярією з чотирма урядовцями.

УККА, на думку автора, не має фахового політичного референта, що „в порозумінні з українськими й іншими політиками оцінював би положення та рекомендував і підготовляв належні заходи".

Далі автор стверджує, що Головна Канцелярія УККА оправдує відсутність такого референта тим, що або нема відповідного кандидата, або нема фондів. Ну й очевидно, щоб належно оборонити свою канцелярію, а радше щоб звалити вину на УККА, автор кидає тяжке обвинувачення: „І це в той час, коли через руки УККА переходили сотки тисяч долярів і коли при бажанні й намаганні можна було б мати не одного референта чи обсерватора при Об'єднаних Націях".

Нам здається, що кожний погодиться з тим, що думка про таких політичних референтів чи обсерваторів добра і, мабуть, кожний, хто знає фінансовий стан УККА, признає, що ті сотні тисяч долярів, які переходили через руки УККА, є автором вою видумкою, отак для більшого ефекту.

Знову ж земляки з Детройту думають, що коли виберуть свого кандидата на голову УККА, то пропаде все лихо, і наша централя матиме престиж та гроші і працю для української справи цвістиме.

Якось досі ніхто не торкнувся одного болючого питання, одного анахронізму,

(Закінчення на стор. 4-ій)

Леонід Полтава

УКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ТЕАТР У ВІННІПЕГУ

Під час першого в ЗСА Українського Театрального Фестивалю у вересні 1972 р. на „Верховині", що відбувся заходами ОМУС'у, кореспондент „Свободи" використав нагоду для розмови з мистецьким керівником першого Українського Дитячого Театру в Канаді п-і Ірено Туркевич - Мартинець і адміністратором театру та його костюмером п-і Наталією Леонтович - Башук.

* * *

Запит: — Коли постав Український Дитячий Театр у Вінніпегу і скільки дітей він охоплює?

Відповідь: — Фактично ми розпочали підготовну працю з дітьми ще в 1965 році, але треба було аж два роки, поки підготували першу виставу — сперщу Миколи Лисенка „Коза Дереза". До нашого „артистичного складу" приймаємо дітей з усіх середовищ, без будь - яких зрізничкувань, аби були здібні і здисципліновані. Маємо пересічно 60 дітей, від 5 до 17 років. Вони ходять до садочків, до канадійських і Рідних Шкіл або коледжів, усі володіють українською мовою, а хто слабше — того підучуємо. Патроном Театру є Об'єднання Жінок ЛВУ, в практичній щоденній праці з дітьми допомагає нам Театральний Комітет Матерів. Маємо молодь із СУМ'у, Пласту, Українського Католицького Юнацтва, УКЮ, багато дітей православного віровизнання.

Запит: — Що стається з тими, хто виростає з дитячого віку?

Відповідь: — Для старших юнаків і дівчат ми вже створили Драматичну Молодечу Студію. На Фестивалі ця Студія показала „Боярино" Лесі Українки. Наприклад, у ролях Боярині і Боярина виступали Оксана Боднарчук та Ігор Шаварський — обоє студенти Університету, майбутні правники.

Запит: — Молодий ансамбль „Боярині" був дуже добре зіграний, треба б також вирізнити бездоганні, історичні костюми проєкту Наталії Башук. Які мистці ще співпрацюють із Театром?

Відповідь: — Маємо свою невеличку оркестру. Нею провадить п-і Галина Мазур. Це переважно учні із середніх шкіл, є теж кілька молодих із коледжів та із складу Вінніпезької Симфонічної Оркестри. Все це молодь. У наших виставах даємо завжди багато місця для балету. За його відповідає колишня солістка балету Оперового Театру у Львові, дуже добрий хореограф і педагог Дарія Ніжанківська - Снігурович. У Вінніпегу вона провадить власну Балетну Студію, крім праці в Українському Дитячому Театрі, а праці п-і Снігурович має дуже багато. Взагалі, праці з дітьми — хоч відбавляй; ми працюємо над їх дикцією, вимовою, мімікою, ставимо голос і т. д. Для „Кози Дерези" чудові декорації запроєктував мистець ЕКО, для „Боярині" виготував наш відомий скульптор і мистець Леонід Молодожанин, а ось опеу Стефанії Туркевич - Лукіянович для дітей „Серце Оксани" оформили сценічно учні Школи проф. Катерини Антонович, троє її студентох, і також дуже вдало й виразно, за проєктом мистця Мирона Левицького. Таким чином, наш Театр співпрацює з багатьма талантами, і надалі бажає співпрацювати.

Запит: — Які твори вже були показані на сцені?

Відповідь: — П е р шою йшла оперка Миколи Лисенка - Ганни Барвінок „Коза Дереза". „Я хотіла, — каже режисер Ірена Туркевич - Мартинець, — у тій виставі показати дітям усі роди мистецтв: не тільки спів чи театральну гру, а й пантоміму, танець тощо. Тому „поширила" оперку, додавши велику мімічну сцену „Київський ярмарок", увесь час використовуючи музику Лисенка; прекрасні балетні сцени поставила п-і Снігурович. Таким чином маленька „оперка" триває на сцені ввесь вечір, майже дві години. Перша вистава відбулася в 1967 р., показували її і на „ЕКСПО-67" у Монтреалі, і критика назвала ту виставу зразком українського м и с т ецтва. Так само поширили й другу оперку Лисенка „Зима і Весна", з нападом татар, сценою весілля тощо, і тоді найменш сценічна з усіх опер Лисенка для дітей — мала великий успіх. Перша вистава „Зими і Весни" відбулася в 1969 році. Третю цілоречірню оперу для дітей, написану на прохання Українського Дитячого Театру композиторкою - модерністкою д-р Стефанією Туркевич - Л у кіянович в Ірляндії (вона ж є і автором лібретто), „Серце Оксани", ми поставили вперше в 1969 р. і потім згодом повторювали вистави, також у Торонті. Це опера - казка про есстричку Оксану, яка розшукала і врятувала завдяки доброму серцю своїх зниклих братів у царстві - полоні Оха. Опера дуже мелодійна, але й досить складна для виконання дітьми та молоддю, все таки ми перебороли всі труднощі. Опера „Серце Оксани" мала дуже добрі відгуки, зокрема канадійської преси.

Запит: — Чи бажаєте познайомити читачів із творчими планами Театру на майбутнє?

Відповідь: — Вже тепер наша праця йде у кількох площинах. Композитор і лібретист д-р Стефанія Туркевич - Лукіянович написала для Українського Театру у Вінніпегу на наше прохання двоактну оперу для дітей з балетом „Бабусин городчик", яку підготовляємо, та оперу для дітей і молоді „Куць" з української мітології, за творами Ле-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Алла Коссовська

ДВІСТІ ПЕРШИЙ

(10)

Дівчина сіла поруч нього на канапу, витерла сльози долонями.

— У той вечір нас було тільки троє, Олекса, ви і я, — почала, намагаючись бути спокійною. — О дев'ятій, а може трохи пізніше, відійшла остання пацієнтка, пані Лаврик, і ми з доктором провели її до дверей, які я за нею сама замкнула.

— Але, дитино, мене вже не було тоді в лябораторії. Пані Лаврик була ще у Олекси в кабінеті, коли я згадав, що мушу відвідати одного пооперацийного хворого на „давнтавні", попросив Олексу закінчити аналізу і поїхав, — сказав Куйдич, знеможено відкидаючись на спинку канапи і заплющуючи очі.

— Я не чула.

— Ви говорили з кимось по телефону.

— Можливо, але пізніше тихо клацнули двері . . . Хтось вийшов. І тоді я знайшла його! — Голос дівчини затремтів, і вона замовкла.

— Я думала, що це вийшли ви . . .

— І рішили, що . . . я . . . я . . . — він не договорив і схопився за голову.

— А що я могла подумати? Ви переконуєте мене, що у Олекси цироз печінки, ви затираєте сліди крови і ховаєте скривавлені бандажі, ви наказуєте мені мовчати . . .

— Це була воля покійного, — тихо сказав доктор. — Він узяв з мене слово, що я не дам ходу цій справі. Він знав, хто убивця, але забрав зі собою цю таємницю. Я дотримав слова. У мене є свої думки і підозріння, але це — лише підозріння . . .

— Хто ж, хто?! — Гукнула дівчина, боляче стискаючи його пальці. — Кажіть же, не мучте!

— Ах, Ольго, зрозумійте мене, я не маю права, я поклявся.

Тонкі брови суворо зійшлися над Ольжиними очима. Вона заговорила майже спокійно:

— Докторе, Олекси нема, а його убивця безкарно ходить по світі і може загрожувати життю інших. — Дівчина встала і почала ходити взад і вперед по кімнаті.

— Скажіть мені все, докторе, все, що ви знаєте, думаєте, підозріваєте. Я розповім вам усе, до чого додумалася, про що довідалася за цей час. Подумаємо разом, і ми знайдемо убивцю, я цього певна. А до того я не можу жити спокійно, не зможу, зрозумійте це, нарешті! — Вигукнула вона, зупиняючись перед Куйдичем.

— Я розумію вас, дорога, — голос доктора звучав тихо і лагідно, — але дайте мені ще трохи часу. Я певний, що тепер уже не довго чекати, що все з'ясується дуже скоро.

— Я маю речовий доказ, у мене кинджал, яким убили Олексу! — викинула Ольга свого найбільшого козиря.

— Де він, де? — скрикнув доктор, схоплюючись на ноги.

— Вдома.

— Де ви знайшли його?

— На місці злочину, під шафою.

Тепер уже доктора охопила нетерплячка.

— Принесіть його швидше, Ольго! Або я сам побіжу!

Ольга скинула халата. Хвилювання доктора в трикратному розмірі передалося їй. За десять хвилин вона передала Куйдичеві загорнений у шовкову хустину кинджал. Доктор розгорнув хустку. Вираз болю пробіг судомою по його обличчю. Він опанував себе.

— Ви не торкалися ручки пальцями?

— Ні, я витягла кинджал за лезо. Але, гадаю, що вбивця теж був обережний і навряд чи залишив відбитки пальців.

— Так, так. . . — роздумливо пробурмотів доктор, розглядаючи темні плями на лезі кинджала, — вона теж була обережна . . .

— Вона!? — вражено вигукнула Ольга. — Ви сказали „вона", докторе? Ви хочете сказати, що вбивця — жінка?!

— Так, Ольго, тепер, здається, останній сумнів у мене розвіявся. Хіба ви не бачите, що ця мистецька іграшка належала жінці? — Доктор дивився невідривно на кинджал, що лежав перед ним на столі.

— Я припускала, що це з колекції Олекси . . . — почала була Ольга.

— Ні, такого кинджала він не мав, його мала . . .

— Хто ж, хто?!

— Ґрета.

— А-а-х! — вирвалося з Ольжиних грудей. — Алеж Ґрета . . .

— Ви хочете сказати, що Ґрети не було в Ню Йорку?

— Так, вона має алібі.

— Стійте, дівчино, не поспішайте. Обсудімо все спокійно.

Доктор сів на канапу. Ольга нетерпляче притулилася на кріслі.

— Для того, щоб вам стало все ясно, як ясно тепер мені, я мушу повернутись трохи назад. Вислухайте мене уважно.

Ольга зрозуміла, що він бере її в свої спільники і, чекаючи неймовірних відкрить, втупила очі в обличчя доктора.

— Отже, напередодні від'їзду Ґрети їй забажалося проїхатись на Коні Айленд, побавитись в таметних атракціонах. До речі, Олексі треба було відвідати хворого в тому районі.

(Далі буде).

УКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ТЕАТР У ВІННІПЕГУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сі Українки. Це буде двогодинна вистава, і вона напевно викличе зацікавлення як у малих, так і в старших глядачів. Наші малі актори захоплені цим твором.

Запит: — Ваші діти і Ви їхали автобусом із Вінніпегу до Ню Йорку і потім до Глен Спей яких 50 годин. Ваш приїзд на фестиваль був сам собою подією, а Ваші вистави викликали багато вдячних оплесків. Назвіть, будь ласка, прізвища дітей, виконавців показаної на фестивалі оперки „Коза Дереза"

Відповідь: — Заголовну ролю виконувала 14-літня Богдана Башук, Ролю Лисички 12-літня Ірина Засць, Рака—10-ліття Леся Ільницька, Зайчика — Роман Демчишин, Вовка — Роман Гур, Ведмедя — Орися Костюк; на скрипці грав студент Ігор Шаварський, а при фортепіяні... ми позичили у Вас пані проф. Зою Маркович із Філядельфії — і ми хотіли б її взяти з нами!..

Запит: — Чи Театр вже має свої платівки?

Відповідь: — Так, уже дві: „Українські діти співають" та записану на платівку оперу „Коза Дереза". Для підсилення голосів у цій опері ми попрохали взяти участь у записах кольоратурне сопрано Тетяну Ару Шуфлин, солістку італійських опер; оперку виконують наші артисти, віком від 4 до 17 років, — поінформувала п-і Ірена Туркевич-Мартинець.

Запит: — Мистецька вартість цих платівок побільшується ще й тим, що в окупованій Україні взагалі не продукують українських платівок для дітей. Вам напевно про це відомо?

Відповідь: — Ми це знаємо і враховуємо у своїй праці.

Запит: — У книжечці-реклямі до вистави опери „Серце Оксани" вміщені звернення й поздоровлення Вашому Театрові від Митрополита Владики Максима Германюка і від посадника Вінніпегу Стефана Дзюби. Чи Ви відчуваєте моральну підтримку, допомогу й зацікавлення працею Театру з дітьми і для дітей збоку українського громадянства?

Відповідь: — О так, звичайно, відчуваємо! Але вважаємо, що українська дитина варта ще більшої уваги, адже це — майбутнє нашої мови, культури і всього, що ми з любов'ю називаємо Україною, — сказала на прощання п-і Наталія Леонтович-Башук.

**

Довідка про п-і Ірену Туркевич-Мартинець, мистецького керівника і режисера Українського Дитячого Театру у Вінніпегу:

Колишня примадонна Опери у Львові, концертова і радіо-співачка в Парижі, Відні й інших містах в Европі; керівник оперового Ансамблю в Карльсфельді у Німеччині та у Вінніпегу; режисерувала опери: „Катерина", „Запорожець за Дунаєм" „Ноктюрн", „Утоплена" й ін., також драми: „Хмари", „Безталанна", „Огні Іванової ночі" та ін. Пані режисер Ірена Туркевич-Мартинець студіювала філософію у Львівському університеті, спів у Львівській консерваторії, потім у Берліні у Вищій Музичній Школі, в оперовій клясі проф. Вайсенборна; драматичну школу закінчила в Львові у проф. Козловського і завершила у Берліні в згаданій музичній школі.

Режисер Ірена Туркевич-Мартинець недавно вийшла на пенсію і тепер увесь свій час присвячує Українському Дитячому Театрові, передаючи дітям і молоді свій великий досвід.

Три шановні пані є „трьома китами", на яких тримається надзвичайно талановитий молодий театральний колектив у Вінніпегу: реж. Ірена Туркевич-Мартинець, хореограф Дарія Нижанківська-Снігурович, адміністратор і костюмер театру Наталія Леонтович-Башук.

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

св. п.
ІВАНА ДОРОТИ

в неділю, 8-го жовтня 1972 р.
о год. 10-ій рано
буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві СВ. МИКОЛАЯ
при President вул. в Пассейку, Н. Дж.

Родину, Приятелів і Знайомих просимо про молитви і пам'ять.

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

Замість квітів на могилу
бл. п. **ЮРІЯ КОРИТКА**
голови Т-ва за ПУУКЦеркви — Відділ в Бофало,
який помер 9 липня 1972 р. в Данкірк, Н. Й.,
на Фонд Верховного Архиєпископа Кир Йосифа VII
зложили свої датки:

Т-во за ПУУКЦеркви Відділ Бофало	$100.00
Олександер і Христина Громоцькі	20.00
Степан і Анна Секрети	10.00
Д-р Теодор і Іванна Парфанович	10.00
Олександер і Оксана Бережницькі	10.00
Д-р Андрій Дякун з родиною	10.00
Платон і Володимира Русинко	5.00
Зенон і Надія Гадзевич	5.00
Володимир Демків	5.00
Онуфрій Білоголовський	5.00
Разом	$180.00

На НТШ — Сареель

Наталія Павлишин	$20.00
Лев і Дарія Ломиш	20.00
Вол. і Анізія Копистянські	20.00
Юрій і Ірина Лаврівські	20.00
Д-р Евген і Неоніля Стецьків	20.00
Петро і Ірина Останчуки	20.00
Марія Сухоцька	10.00
Юрій Ґелецінський	10.00
Д-р Мих. і Уляна Лоза	10.00
Ігор і Божена Ольшанівські	10.00
Богдан і Марія Фіґлюс	10.00
Михайло і Теодозія Депутат	10.00
Юліян і Ірина Коссовські	5.00
Разом	$185.00

В світлу пам'ять
сл. п. о. **НИКОЛАЯ ІЛЕВИЧА**
Батька нашої Шкільної Товаришки
зложили на фонд Верховного Архиєпископа
Кардинала Йосифа Сліпого
25.00 долярів
Марія Кінґ, Ярослава Крижановська, Евгенія Ратич, Ірена Сиґалів, Марія Савчак.

Замість квітів на свіжу могилу
нашого Незабутнього Члена
к. **ОЛЕКСАНДРА НИКОРОВИЧА**
зложили 25.00 долярів
на Фонд Енциклопедії Українознавства
УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО
„ЧОРНОМОРЕ", ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. **ОЛЕКСАНДРА НИКОРОВИЧА**
зложив 15.00 долярів
на Фонд „Буковини"

Володимир ГНІДИЙ

ПОДЯКА

По волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність,
дня 12-го серпня 1972 року
наш Найдорожчий, Незабутній
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, СТРИЙКО, ВУЙКО

сл. п.
Суддя РОМАН ФОРОСТИНА

Оцим складаємо найщирішу подяку Впр. Отцю Ігуменові Д-рові В. Гавлічеві ЧСВВ, пароховi св. Юра в Ню Йорку, Н. Й., і Веч. Отцю Макові, пароховi в Керґонксон, Н. Й., за супровід Померлого в Його останню дорогу на Український Цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Щиро дякуємо за зворушливий спів квартету під час Панахиди, під проводом проф. Л. Рейнаровича.

Невимовно щира й від серця подяка Впр. Отцю Пароховi за глибоке і зворушливо проникливе змістом прощальне душпастирське слово в церкві св. Юра в Ню Йорку над домовиною Покійного Мужа — від нас усіх.

Також сердечно дякуємо Веч. Отцю Макові за його добре і зворушливе слово під час поминальної трапези. Веч. Отець Парох Мак, згадуючи Покійного, оцінив його особисті прикмети й релігійність і підкреслив знання Покійного у релігійних догмах.

Наша незабутня вдячність, подяка Д-рові Степанові Ріпецькому за змістовне і з серця виголошене прощальне слово над могилою Мужа на цвинтарі.

Наша проймлива вдячність усім Рідним, Приятелям і Знайомим за пожертви на Св. Служби Божі за спокій душі Покійного; дякуємо за вислови співчуття — особисто, телеграмами, листовно; дякуємо за цвіти, за участь у Панахиді й у похоронах.

Сердечну подяку складаємо також Лідії і Романові Баранським за поміч в урядженню похорону.

Від серця дякуємо Панству О. М. Островерхам, Панові Ю. Ганкевичеві і Пані Д. Хухрі, які склали свої щедрі датки на фонд Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Кардинала Сліпого.

Також дякую Л. Я. Татомирам за грошевий дар, що вони його зложили — замість цвітів на Академічне Видавництво.

Щиро дякую Вш. Членкиням Відділу СУА, які, замість цвітів, зложили даток на будову церкви в Керґонксоні, Н. Й.

Наша щира вдячність Вш. Пані Юлії Безсоніх, що разом із Шан. Сестрицтвом дбайливо приготовили поминальну трапезу в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Хай Всевишній нагородить Вас усіх своїми ласками.

Горем прибиті:

МАРІЯ — дружина
і Родина

ПОДЯКА

З незбагнутої Волі Всевишнього, після тяжкої недуги на 55-му році життя, відійшов 17-го червня 1972 року від нас Вічними Шляхами на Спочинок
наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.
ІВАН ВОНСУЛЬ

член ОУН, член легіону ген. Р. Шухевича та вояк УПА.

Вже під час Його недуги Друзі і Товариші Зброї виявили багато прихильности і любови, приносячи в цих тяжких часах нашого довготривалого горя розраду. Всім тим Приятелям і Членам Організацій, як: ОУН, Т-ва кол. Вояків УПА ім. Т. Чупринки, Координац. Комітет Комбатантських Організацій, Спілка Української Молоді Америки ім. „Київ" та Осередок СУМА ім. „Київ", Ліга Осеред. Дружини Суспільників СУМА „Сибірські Вовки" — складаємо найщирішу подяку за виявлене співчуття і за участь в похоронах і поминках.

Дякуємо о. Пралатові М. Бохневичеві й о. Совітникові І. Прокоповичеві за відправлення похоронних обрядів в похоронному заведенні Градовського, в церкві св. Івана Хрестителя і на цвинтарі Монт Олівер та о. Протопресв. М. Литваківському за відправу Панахиди в похоронному заведенні п. Градовської і хорові під керівництвом п. І. Китастого й участь в похоронах, що відбулися 21 червня.

Дякуємо за надгробні зворушливі промови о. сов. Іванову Прокоповичеві, д-рам М. Климишинові і Б. Крукові, а хористам — за звеличання своїм співом сумного обряду.

Дякуємо п. Д. Сулимі за поміч при влаштуванні похорону, а паням: М. Сулимі, Н. Калинич, п. М. Хомові, п. А. Гривнак, п. Полянській і всім, всім хто чим будь допоміг під час похоронів.

Всім Особам і Організаціям, що прислали квіти на домовину Покійника, що жертвували Служби Божі, склали даток на Т-во „Рідна Школа" в Мюнхені або на Фонд „Авангарду" (Ліга СУМА „Сибірські Вовки" — 50 дол.), тим, що своєю участю в похоронах нашого Незабутнього Мужа і Батька причинились до величі Його останньої дороги, або що висловили співчуття телефонічно чи листовно — Всім Їм наша велика вдячність.

Частину жертв на Богослужби розділили ми в Детройті, а решту вислано до Монастиря ОЧВВ у Бразилії.

Дякуємо Товаришам Покійника, що несли домовину, віддавши тим Йому останній салют. Дякуємо п. Градовській за так гарно проведення похорону.

І кінцева, але велика подяка Докторові Іванові Сивулі за лікарську, справжню батьківську опіку впродовж недуги. За ці великі услуги нашому Найдорожчому Мужеві й Батькові можемо тільки зберегти почуття вдячности Всім названим і неназваним Приятелям і скласти їм загальне СПАСИБІ.

Дружина НАТАЛІЯ і син ЮРІЙ

Детройт, 2-го вересня 1972 року

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

П'ЯТНИЦЯ, 15-го ВЕРЕСНЯ 1972 р.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая 5-ий Відд. о год. 7-ій веч. в Авдиторії УКЦеркви Чесного Хреста, 37-09 31st Ave. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — М. Хоманчук, секр.

СУБОТА, 16-го ВЕРЕСНЯ 1972 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ 182-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в залі Укр. Правосл. Церкви, 635-655 Broad St. Проситься прибути і вирівняти вкладки. — Г. Клименко, фін. секретар.

ШАХОВИЙ ТУРНІР СУАСТ — СХІД

Відбудеться 16-го і 17-го вересня, ц. р., на оселі УРСоюзу „Верховина" у Глен Спей, Н. Й. Початок о 1 год. по полудні в суботу 16-го вересня. Система гри кожний-з-кожним, приспішеним темпом — по одній годині на цілу партію. Перші дві нагороди — перехідні чаші і сталі нагороди — шаховий годинник і шахи. Господарем турніру є УСТ „Чорноморська Січ" Нюарк, а директором, д-р Орест Попович, ланковий шахів УАСТ-Схід.

В неділю, 17-го вересня 1972 року
о год. 3-ій по полудні
на ГРИЩІ МЕТРОПОЛІТАН ОВАЛ
при Андрус Евню у Маспет, Н. Й.

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ
за мистецтво „ВЕЛИКОЇ ДВАНАДЦЯТКИ" НАФСоюзу

УСК НЮ ЙОРК — ГРЕЦЬКО-АМ. С.К.

Попередять цю зустріч змагання „Великої Дванадцятки"
Н. Й. ГУНГАРІЯ — Н. Й. ГОТА
о год. 1:15 по пол.
та змагання резерв, в тому пара
УСК НЮ ЙОРК — ГРЕЦЬКО-АМ. СК
о год. 9:45 рано

ЗНОВУ ПРО СПРАВИ УККА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

що так тяжко мститься на видайності роботи наших громадських організацій, а вже на УККА найдошкульніше.

Конгрес вибирає голову й Управу тільки на одну каденцію, не забуваючи обов'язково впровадити хоч одного молодшого чоловіка, так під сороківку, до Управи на якесь підрядне становище. Хай привчається, значущо підтверджують батьки народу. Але при новому виборі, за три чи чотири роки, забувають про цього громадського термінатора, і вибирають когось іншого. А голова? Як нема нікого іншого, лишається той самий, а як є, то ведеться торг або стосується інші способи, як от більшість голосів, хоч ця метода не знаходить схвалення в перегосованої меншости.

Звичайно, годі в таких умовинах вимагати тяглости в роботі нашої централі, бо нема тяглости в плянуванні її побудови, нема правильного підбору людей до цієї відповідальної роботи.

В американських організаціях крайового маштабу детально розроблена програма роботи й забезпечена система тяглости відповідальности. Ми знаємо добре про таку інституцію в американських організаціях як „президент елект", що сьогодні є заступником голови, а на новій конвенції автоматично стає головою. На тій же конвенції йому вибирають заступника чи наслідника.

Так же ж дістьєя в університетах, де вибирають ректорів і проректорів.

У нас досі цього не практиковано, і кожного конгресу (коли мова про УККА) воюємо за те, хто буде головою. Боїмося нової людини (може й слушно) й заставляємо того самого випробуваного голову тягнути роботу без кінця. Мова про роботу, не репрезентацію, бо репрезентувати у нас завжди є багато охочих.

А коли нам наприкриться довголітній голова й перестане підходити під наш „безпартійний політичний смак", тоді пропонуємо нового кандидата на голову, малощо не молодшого, отак під сімдесятку.

Чи думаємо про завтра? Ні, ми хочемо зміни сьогодні, а що буде завтра, будемо журитися завтра.

А все таки варто б подумати сьогодні про завтра. Чи не варто б нам використати досвід сьогоднішнього голови, додавши йому для помочі трьох асистентів, здібних молодих людей під сороківку, надійних громадських робітників, з набутою освітою в цій країні, обізнаних із людьми й обставинами громадської та політичної дії, щоб вони впродовж одної каденції входили в в роботу, що її провадить голова, пізнавали людей, що досі сприяли нашій справі, знаходили входи й виходи до установ та урядів, що мають вагу для нашої справи і так підготовлялись до посту голови на новий, XII конгрес. На новому конгресі один з них став би головою, а два інші були б йому помічниками й реалізаторами важливих плянів та задумів.

Кожний конгрес добрав би тільки одного асистента на місце того, що став головою. Кожний голова, що відбув свою каденцію, став би членом ради урядуючого голови, щоб не марнувати набутого досвіду.

Друга аномалія — це постійна репрезентація наших братських союзів у правлячих органах УККА. Аномалією називаю не саму репрезентацію, а радше неспівмірність обов'язків братських союзів у відношенні до прав їхніх делегатів в екзекутиві УККА.

Заступниками голови й членами ділової президії в УККА є представники наших братських союзів, що дуже часто роками засиджуються на цих постах. Важко очікувати від них нової думки, нової ініціятиви, ентузіязму. Вони мають запевнені пости в УККА і радше відповідальні перед своїми організаціями, як перед конгресом УККА.

Від самого початку УККА спирався на цих чотирьох братських союзах. Може воно й добре, бо основа солідна, фінансово здорова, з великою мережею низових клітин, з великим і діловим організаційним апаратом. З того титулу представники братських союзів творять хребет екзекутиви УККА, братські союзи мають в УККА солідну репрезентацію.

Звичайно, за цю репрезентацію братські союзи платять до УККА по кількасот долярів, отак від п'ятисот до двох тисяч п'ятсот. Це все.

Ми думаємо, що було б далеко правильніше і справедливіше, коли б братські союзи, використовуючи свій організаційний апарат, зайнялися збіркою національного датку. При добрій волі це не так тяжко. Членів у цих асекураційних союзах приблизно понад сто тисяч, а половина з них, працюючи зарібково, здібні й зобов'язані платити національний даток.

Коли б так з поміччю організаційного апарату братських союзів можна було залучити до гурту платників на УККА 30 тисяч українських патріотів, то вислід був би імпозантний: були б сотні тисячі долярів замість мізерних 80 - 100 тисяч, як оце збираємо досі.

Навіть заплативши збирачам 6 - 7 процентів від зібраної суми, як платять братські союзи своїм колекторам, мали б ми на роботу УККА близько 500.000 долярів. А при тому звільнили б від справи збирання грошей інших людей, що витрачають багато енергії на збирання національного датку замість виконувати іншу, кориснішу роботу для нашої спільноти.

При такій поставі справи робота УККА мала б інші вигляди, були б інші можливості її поглиблювати й поширювати, а також розбудувати маленьку канцелярію на престижеве бюро могутньої рипрезентації українців у ЗСА.

Тоді аж така велика репрезентація братських союзів у правлячих органах УККА була б зрозумілою і повністю оправданою.

У МЮНХЕНІ ПІД ЧАС ОЛІМПІЯДИ

(Закінчення з 1-ої стор.)

ти вінок, прозиваючи її „фашистами". Та молоді українці не злякалися, й відплачуючись окликами „геть з комунізмом!" — таки вінок склали, хоч деякі з них мали подряпані руки та розірвані „куртки" з „неприємними" написами.

Коли, мов бомба серед „гемютліхе" атмосфери Олімпіяди, вибухла арабсько-жидівська масакра з трагічним закінченням, — здавалося, що українським діям прийде кінець. Адже по всіх хатах, ресторанах, вулицях і стадіонах про ніщо інше не говорилося як про трагедію двох смертельних ворогів. Та не зважаючи на геть змінені настрої, наші завзятці далі вели свою „програму" і на своє власне здивування, — стрінулися з більшим зацікавленням чим досі. Зокрема ця олімпійська публіка, що впродовж двох днів нудилася, бо ж ігрища перервано з огляду на символічні похорони, — почала уважливіше прислухатися до натяків на „темні сили", що ховаються за мюнхенською трагедією...

Єдиний український голос на цій Олімпіяді де „України немає", був у дослівному значенні, меццо-сопрановий голос Євгенії Зарицької, яку запросив Комітет культури при МОК до музичної ілюстрації твору Д. Шинбаха: „Вранці після вогню". Цей по-твір, написаний на замовлення спеціяльно на Олімпіяду, має претенсії бути „тотальним театром". Він проходить вечором у чудово збудованому „грецькому" амфітеатрі під голим небом над штучним ставком, по середині якого б'є фонтан, розсвітлений рефлекторами. Так і просилася там якась антична трагедія! Замість неї дали публіці, зрештою дармове і дуже нецікаве, видовище: на арену, під величезний прозорий „плястик" поклалася „спати" яка тридцятка молодих акторів у спортових „комбінезонах". Поспавши оттак під звуки пекельного джазу й якоїсь незрозумілої рецитації, під блиски прозірок з гаслами на малих, різної форми екранах і гарного співу нашої Зарицької, — сплячі прокинулися і повилазили з того плястику і почали виконувати різні рухи рук і ніг — не то ілюструючи раннє заспання, не то відомі „милі" погрози затиснених п'ястуків... Тоді з рур, прикріплених до екранів, почав виходити „газ", який спричинив ще більше замішання на сцені, оклики й „жести „тривоги", аж урешті все перемінилося в „хаос". Ось і цілий зміст п'єси, яку важко сприйняла, перемерзла на камяних східцях амфітеатру, публіка, без одного оплеску...

„Екзекутива" (екзекуція?) Українського Олімпійського Руху в екзилі, влаштувала пресконференцію, на якій чисельні українці й голова німецько-українського Т-ва (казав дехто, що чужинні журналісти не прийшли, бо в німецькому тексті запрошень бракувало години конференції) вислухали потрійної „декляраціі" — українською (О. Зінкевич), німецькою (Д. Кордуба) і англійською (Ю. Карпінський) мовами, хоч учасники мали ці тексти в руках. Голова УОРуху О. Зінкевич повідомив, що займається справою участи України в Олімпіядах від 1954 р. та розказав про півторагодинну розмову з Іваном Гузенком, членом совєтського ОК, записану на ленті, уривок якої могли присутні прослухати. На запитання п. Зінкевича „чи коли б МОК запросив Україну до Ігрищ, то міг би про те рішати Київ?" — відповідь була: „Є можливість прийняти рішення в Києві". Далі була мова про переслідування проф. Миколи Бунчука (Гузенко був його учнем у Спортовому інституті в Києві) — за те, що він домагався окремої участи України в Олімпіядах і навіть написав про те книжку 1919 р. — знищену, очевидно, москалями.

На запитання, „чи говорилося в цій розмові про переслідування інтелігенції?", — О. Зінкевич заслонився словом, що про те не буде згадувати, як узагалі про ніяку „політику". Проте, цю розмову легко собі уявити з відповіді на запитання: „ чи підносить хто в СССР справу участи в Олімпіяді окремих республік?" яка звучала дослівно: „Такі питання в нас не виникають!"...

У дискусії цікаве свідчення людини з СССР подав п. Мудрик. Їм пояснюють в СССР причину „спільного кітла" на Олімпіядах так: „Міжнародний Олімпійський Комітет не хоче погодитися, щоб ми виступали з усіма 16-ти республіками, бо ж забрали б їм усі медалі!..."

У міжчасі відбулися символічні похорони жидівських спортовців, де велике огірчення західнього світу викликав брак хоча б офіційного „співчуття" з боку Москви... Очевидно відсутні були теж совєтські й арабські спортовці. Скромна летючка грецькою й німецькою мовами, яку роздавали в трамваях і на вулицях молоді греки проти військової „хунти" в Греції, — старанно замовчала факт, що їхнє недавнє божище Мікіс Теодоракіс виступив з компартії, а його славна мелодія „Зорба ле грек" зникла з усіх радіо- і телепередач.

Під кінець Олімпіяди українці могли похвалитися іншим успіхом: наша Архиєрейська Служба Божа з Владикою Платоном, 8-ми священиками, 2-ма дияконами і чудовим хором д-ра М. Філя, підкріпленим Раковськими з ЗСА, басом Тисовським, Тимченками й Шарком, — зібрала у церкві св. Михайла — тут же біля ратуші, — повнісіньку церкву німців і різнонаціональних туристів, які не могли налюбуватися нашою відправою, хором, а зокрема кінцевим коцертовим „Владико неба і землі" з участю Світлани Микитчак і Юрія Тимченка та хору. Чудовий голос Ю. Тимченка заставив усіх богомільців відвернути, як на команду, голови вбік „ангельського співу"...

8.000 УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПРОФЕСОРІВ НА ТАЙВАНІ ПІДПИСАЛИ спільну заяву, в якій гостро таврують замір Японії визнати комуністичний режим Китаю та нав'язати з ним дипломатичні взаємини, коштом своїх зв'язків з Вільним Китаєм, що його осідком є Тайвань (Формоза). Вільно - китайські професори вимагають репресій проти Японії у постаті зірвання з нею всяких зв'язків, заборони користуватись протокою Формози і т. п.

ТАРЗАН, Ч. 6809. Тарзан з'ясовує ситуацію командирові спадунів

Я радий, Тарзане, що ми впору прибули сюди! Я — Джордж Данн. Генерал Їтс вислав нас, як тільки розвідка сказала нам, що ці кіки дістали кріси — проти тупелів і тебе!

Кріси й уніформи, майоре Данне! Але тримай своїх спадунів здалеку від них, поки я з'ясую справу. Ми позбулися тут клопоту тільки тому, що молодий вождь Муму вбив свого знахоря, поки Мотта встиг застрілити мене!

Це головний вождь Улі з країни булів, батько сотника Чулю. Він гадає, що знайшов розв'язку проблеми кіків...